

๑๓๔ ปี

พระมงคลเทพมุนี

หรือรูปเหมือนทองคำ บูชาธรรมมหาปูชนียจารย์

www.kalyanamitra.org

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์

แห่งการแสดงความรักและความกตัญญู

ที่มีต่อยอดมหาปูชนียาจารย์

ด้วยการมาร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำ

พระมงคลเทพมุนี

คำนำ

“ปูชา จ ปุชนีนยานํ เอตมมงฺคละมุตฺตมํ การบูชาบุคคลที่ควรบูชา เป็นมงคลอันสูงสุด” เพราะว่าบุคคลที่ควรบูชานั้น คือ ผู้ที่มีคุณงามความดีอยู่ในตัว ควรค่าแก่การระลึกนึกถึง และยึดถือเป็นแบบอย่างของมหาชนทั้งหลาย ซึ่งในทางพระพุทธศาสนาหมายเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสงฆ์ผู้บริบูรณ์พร้อมด้วยศีล สมาธิ และปัญญา ดังนั้นบัณฑิตผู้ฉลาดและมุ่งหวังความเจริญก้าวหน้าในชีวิต จำเป็นต้องบูชาบุคคลที่ควรบูชาไว้เป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพื่อช่วยปิดอบายและเปิดหนทางสวรรค์และพระนิพพานให้แก่ตนเอง

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่ดิลกปากน้ำ ภาชีเจริญมหาปูชนียาจารย์ ผู้บริบูรณ์พร้อมด้วยศีล สมาธิ และปัญญา ตลอดจนปฏิบัติในการสร้างบารมีอันงดงาม ควรค่าแก่การเคารพบูชาอย่างแท้จริง ท่านนับเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติ ด้วยการยอมเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการปฏิบัติธรรม จนกระทั่งค้นพบคำสอนอันเป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา ที่ได้เลือกร่างหายไปหลังพุทธปรินิพพานไม่นานนัก ซึ่งท่านได้รื้อฟื้นวิธีการปฏิบัติธรรมดั้งเดิมเหมือนเมื่อครั้งพุทธกาล และนำมาสั่งสอนเผยแผ่อย่างกระจ่างชัดที่สุดด้วยคำสอนที่ว่า

“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

ในวาระครบรอบ ๑๒๔ ปีแห่งการบังเกิดขึ้นของพระมงคลเทพมุนี ตรงกับวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้ คณะศิษยานุศิษย์จะได้จัดให้มีพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำของพระมงคลเทพมุนี ด้วยทองคำบริสุทธิ์ ขนาดเท่าครึ่ง ดังนั้นจึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เป็นธรรมทานเพื่อประกาศ คุณงามความดีของพระมงคลเทพมุนี ให้สาธารณชนได้ทราบถึงประวัติ ชีวิตอันงดงาม ตลอดจนคุณธรรมและคุณวิเศษอันยิ่งใหญ่ของท่าน ที่ยังคงได้รับการกล่าวขานถึงในหมู่พุทธศาสนิกชนมาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังเป็นสื่อในการติดตามเหล่าศิษยานุศิษย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่มีอยู่มากมายทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้ได้รับทราบข่าวอันเป็นมหากุศลเกี่ยวกับการหล่อรูปเหมือนทองคำของท่าน และจะได้ร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์ แห่งการแสดงความรักและความกตัญญูที่มีต่อยอดมหาปูชนียาจารย์ ด้วยการมาร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำของพระมงคลเทพมุนี ที่จะจัดขึ้นในวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้ต่อไป

คณะผู้จัดทำ

๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ

.....

มรดกธรรม..จากครั้งพุทธกาล ๕

กำเนิดมหาปฐนียาจารย์ ๗

สู่ร่มฟ้ากาสาวพัสตร์ ๙

ปฏิบัติอันน่าเลื่อมใส ๑๑

ค้นพบ..แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา ๑๔

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ๑๘

คุณธรรมของมหาปฐนียาจารย์ ๒๒

ปัจฉิมวาระ ๒๙

โอวาทของหลวงปู่ ๓๔

วิสุทธิวาจา ๓๖

หล่อรูปเหมือนทองคำ บูชาคุณพระมงคลเทพมุนี ๔๓

มรดกธรรม..จากครั้งพุทธกาล

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะประทับอยู่ ณ โคนไม้ศรีมหาโพธิ์ ในวันเพ็ญเดือน ๖ เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้วนั้น ทรงตั้งสัจจะด้วยพระทัยอันเด็ดเดี่ยวว่า **“แม่เลือดเนื้อในกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่เส้นเอ็นหนังและกระดูกก็ตาม หากไม่ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ เราจะไม่ยอมลุกขึ้นจากที่นี่เป็นอันขาด”** จากนั้นทรงเจริญสมาธิภาวนา ครั้นถึงยามต้นทรงบรรลุพุทเพนิवासานุสติญาณ ความหยั่งรู้ระลึกชาติได้ ยามที่ ๒ ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ ความหยั่งรู้ถึงความจุติและความเกิด ยามที่ ๓ ทรงบรรลุอาสวักขยญาณ ความหยั่งรู้ที่กำจัดอาสวกิเลสที่หมักหมมอยู่ในจิตให้หมดสิ้นไป

หลังจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไประยะหนึ่งแล้ว พระอริยบุคคลทั้งหลายได้ค่อยๆ ลดจำนวนลง ส่งผลให้ประจักษ์พยานแห่งการบรรลุธรรม และวิธีการปฏิบัติธรรมแจกเช่นในสมัยพุทธกาลและสืบทอดมาอีกระยะหนึ่งได้ค่อยๆ เลือนรางหายไปเป็นที่สุด เหลือแต่เพียงร่องรอยความรู้ที่มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกและคัมภีร์ต่างๆ ของอรรถกถาจารย์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นมรดกธรรมอันทรงคุณค่ายิ่ง แต่ก็นับเป็นเรื่องยากที่คนรุ่นหลังจะสามารถปฏิบัติตามให้เกิดปฏิเวธได้อย่างสมบูรณ์เหมือนครั้งยุคพุทธกาล

จวบจนกระทั่งพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมหาเถระผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ผู้มีความตั้งใจวชอุทิศชีวิตถวายเป็นพุทธบูชา และตั้งใจศึกษาธรรมะทั้งในภาคปริยัติและภาคปฏิบัติอย่างจริงจัง ซึ่งท่านได้เคยกล่าวไว้ว่านับตั้งแต่ออกบวชวันแรก ท่านได้ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนาทุกวันโดยไม่เคยขาดเลย แม้แต่วันเดียว ซึ่งท่านได้ทดลองปฏิบัติตามวิธีการต่างๆ ตามที่มีปรากฏอยู่ในตำรับตำรา ตลอดจนเดินทางไปแสวงหาความรู้จากพระนักปฏิบัติผู้มีชื่อเสียงในหลายสำนัก ส่งผลให้ท่านเป็นผู้แตกฉานทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติอย่างลึกซึ้ง

ในที่สุดความเพียรของท่านก็สัมฤทธิ์ผล เมื่อท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน จนสามารถค้นพบ “เส้นทางสายกลาง” หรือ “มัชฌิมา ปฏิปทา” อันเป็นหนทางนำไปสู่การบรรลุมรรคผลนิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันตผู้ทั้งหลาย นับเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ ที่ทำให้พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ได้รับการยกย่องให้เป็นมหาปูชนียาจารย์ เพราะท่านคือบุคคลสำคัญที่เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเป็นผู้รื้อฟื้นคำสอนดั้งเดิมในการปฏิบัติธรรมให้กลับมาเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง และยังเป็นการจุดประกายให้พระพุทธศาสนาสว่างไสวโชติช่วงขึ้นอีกครั้ง

กำเนิดมหาปูชนียาจารย์

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือหลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านมีนามเดิมว่า สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ใน สมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ณ บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงินและนางสุดใจ มีแก้วน้อย มีพี่สาว ๑ คน น้องชาย ๓ คน

หลวงปู่เป็นผู้มีจิตเมตตาตั้งแต่เด็กแล้ว เห็นได้จากการที่ท่าน มักคอยระวังไม่ยอมใช้งานวัวไถนาจนเลยเวลาเพลเพราะถือคติโบราณที่ว่า ไถนาจน “เพลคาบ้าวัว” เป็นบาปมาก เพราะเป็นช่วงเวลาที่แดดเริ่ม ร้อนมากขึ้น และวัวซึ่งลากไถมาตั้งแต่เช้าตรู่ก็เหนื่อยมากแล้ว ดังนั้น เมื่อ ถึงเวลาเพล ท่านจะนำวัวไปอาบน้ำให้เย็นสบายและปล่อยให้ไปกินหญ้า ช่วงเวลานี้ ท่านรู้สึกสบายใจ และมักจะร้องเพลงไปด้วย แต่เนื้อหาของ เพลงนั้นมักจะวนเวียนเกี่ยวกับพระนิพพานว่า

“เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำจะเกิดมาทำอะไร อ้ายที่ อยากมันก็หลอก อ้ายที่หยอกมันก็ลวง ทำจิตเป็นห่วงเป็นใย เลิกอย่าก ลาหยอกรีบออกจากกาม เดินตามขันธสามเรื่อยไป เสรีจกกิเลสหน

ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้”

ในวัยเด็กหลวงปู่ไปเรียนหนังสือที่วัดตามประเพณีของชาวไทยในสมัยก่อน ท่านศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจัง จนอ่านเขียนทั้งหนังสือไทยและขอมได้คล่องแคล่ว เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านได้กลับมาช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดาถึงแก่กรรม ท่านเป็นลูกชายคนโตจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทนบิดา ตั้งแต่นั้นมาพ่อค้าวัย ๑๔ ปีผู้นี้ ต้องนำเรือค้าขายขึ้นล่องระหว่างอำเภอสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๒-๓ ครั้ง นับเป็นภาระหนักมากสำหรับเด็กวัยขนาดนั้น แต่ด้วยความขยันขันแข็ง กิจการค้าขายจึงเจริญขึ้นโดยลำดับ จนเป็นที่รู้จักกันในยุคนั้นว่า เป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง

สู่รพภักทาสวพัสดร์

เหตุการณ์สำคัญที่เป็นแรงบันดาลใจให้หลวงปู่ตัดสินใจเข้าสู่เส้นทางธรรม คือ เมื่อท่านอายุได้ ๑๙ ปีเศษ วันหนึ่งขณะนำเรือเปล่ากลับมาจากการขายข้าว พร้อมเงินจำนวนหลายพันบาท แต่เนื่องจากกระแสน้ำในแม่น้ำเชี่ยวมาก ทำให้ท่านจำเป็นต้องตัดสินใจใช้ทางลัดตรงคลองบางอีแทน ในเขตอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นเส้นทางเปลี่ยวที่มีโจรชุกชุม เรือค้าขายที่ผ่านไปมามักถูกปล้นสะดมเป็นประจำ และขณะนั้น มีเพียงเรือของท่านเพียงลำเดียวที่ผ่านเข้าไปในคลองนี้ ทำให้ท่านต้องระแวงระวังภัยที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ เมื่อผ่านพ้นอันตรายมาได้ ท่านจึงเกิดธรรมสังเวชขึ้นว่า

“การหาเงินเลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราที่ทำมาอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่างกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใครนับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอายไม่เทียมหน้าเขา บุรพชนต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเราและตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้ บุรพชนทั้งหลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน”

เมื่อคิดได้ดังนี้ ท่านจึงปรารถนาที่จะออกบวชเพื่อแสวงหาหนทาง

พันทุกซ์ จึงจัดฐูปฐาพระและอธิษฐานว่า “ขออย่าให้เราตายเสียก่อน
ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต” จากนั้น
ท่านจึงขะมักเขม้นทำงานมากยิ่งขึ้น เมื่ออายุได้ ๒๒ ปี ก็สามารถ
รวบรวมทรัพย์ได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งคะเนว่ามากพอให้มารดาใช้จ่ายไปจน
ตลอดชีวิต ท่านจึงหมดกังวลและออกบวชเป็นพระภิกษุ เมื่อเดือน
กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัด
สุพรรณบุรี โดยมีพระอาจารย์ดี วัดประตูลำ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครู
วินยานุโยค (เหนี่ยง อินฺทโชโต) วัดสองพี่น้อง เป็นพระกรรมวาจาจารย์
และพระอาจารย์โหม่ง อินฺทสุวณฺโณ วัดสองพี่น้อง เป็นพระอนุสาวนาจารย์
ได้รับฉายาว่า “จันทโร”

ปฏิบัติอันน่าเลื่อมใส

พระภิกษุสด จันทสโร ออกบวชด้วยความตั้งใจมั่นหวังทำพระนิพพานให้แจ้ง ก่อนบวชท่านจึงเริ่มศึกษาพระวินัยและข้อควรปฏิบัติของสงฆ์ รวมถึงท่องคำขอบรรพชาอุปสมบท และเตรียมตัวบวชอยู่ที่วัดเป็นเวลาประมาณ ๑๐ วัน ดังนั้น เมื่อบวชแล้วท่านจึงสามารถปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้อย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น หลังจากอุปสมบทแล้ววันรุ่งขึ้นท่านได้เรียนวิปัสสนาธุระ โดยมีพระอาจารย์โหน่ง ผู้เคร่งครัดในธรรมปฏิบัติเป็นพระอาจารย์ พร้อมทั้งศึกษาด้านปริยัติควบคู่กันไป ที่วัดสองพี่น้อง รว ๗ เดือนเศษ จากนั้นจึงได้เดินทางไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ เพื่อเรียนภาษาบาลีต่อไป

ขณะเรียนหนังสืออยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ ท่านต้องลำบากในเรื่องบิณฑบาตเป็นอย่างมาก บางครั้งท่านเคยออกบิณฑบาตไม่ได้อาหารเลยถึง ๒ วัน ท่านก็ไม่ยอมฉันของพระรูปอื่นที่ได้อาหารมาเพียงเล็กน้อยเช่นกัน พอวันที่สาม ท่านบิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ททัพพี กลัวย่นน้ำว่า ๑ ลูกเมื่อลงมือฉันไปได้คำหนึ่งท่านก็เลิบบิณฑบาตไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อนพอมโซเดินมาคงจะอดอาหารมาหลายวันเช่นเดียวกัน ด้วยจิตเมตตา ท่านจึงตัดสินใจปันข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่ง และกลัวย่นน้ำว่าครึ่งลูก ให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิตว่า “ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าได้มีอีกเลย”

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ท่านไปบิณฑบาต ปรากฏว่าได้อาหารมากมายเกินกว่าที่ท่านจะฉันหมด ท่านจึงแบ่งถวายพระภิกษุรูปอื่นๆ ด้วยความลำบากเรื่องภัตตาหารในครั้งนั้น ทำให้ท่านดำริว่า “เมื่อเรามีกำลังเพียงพอเมื่อใดก็ตาม เราจะตั้งโรงครัวประกอบอาหารเลี้ยงพระเณรโดยไม่ต้องให้ลำบาก เพื่อจะได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนกันอย่างเต็มที่” และท่านก็สามารถตั้งโรงครัวเลี้ยงพระภิกษุ สามเณร ได้จริงๆ ในเวลาต่อมา

หลวงปู่ศึกษาค้นคว้าความรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี เมื่อสามารถแปลภาษาบาลีได้เป็นที่พอใจแล้ว ท่านจึงมุ่งไปในทางปฏิบัติอย่างเต็มที่ เพราะท่านมีอัธยาศัยรักในการปฏิบัติธรรมมาก ในระหว่างที่ศึกษาปริยัติธรรมอยู่นั้น ท่านก็ยังคงปฏิบัติธรรมทุกวันไม่เคยขาด วันไหนมีเวลา ท่านมักไปศึกษาวิปัสสนาธุระจากพระอาจารย์ในสำนักต่างๆ อยู่เสมอ เช่น พระสังวรานุวงศ์ วัดราชสิทธิาราม กรุงเทพฯ พระครูญาณวิโรฒติ (โป๊) วัดพระเชตุพนฯ กรุงเทพฯ พระอาจารย์ปลื้ม วัดเขาใหญ่ อำเภอกำมะกา กาญจนบุรี และพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า ธนบุรี ซึ่งทุกรูปล้วนแต่เป็นพระอาจารย์ที่ทรงคุณวิเศษในทางธรรมปฏิบัติ เป็นเยี่ยมทางปริยัติงานทั้งศิลาจารวัตร และมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย หลวงปู่ในเวลานั้นได้ฝึกฝนธรรมปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริง จนครุบาอาจารย์รับรองผลแห่งการปฏิบัติ และชักชวนให้อยู่ช่วยกันสอนผู้อื่นต่อไป แต่ท่านรู้สึกว่าคุณธรรมที่ท่านนี้ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้ ต่อมาท่านจึงตั้งใจ

ศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจาก คัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งเป็นคัมภีร์
แม่บทของการปฏิบัติธรรม

ค้นพบแก่นแท้..ของพระพุทธศาสนา

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ อย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์บน ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ณ สถานที่แห่งนี้ได้บังเกิดเหตุการณ์สำคัญยิ่ง นั่นคือการที่พระภิกษุหนุ่มผู้คงแก่เรียนทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ นาม สด จนฺสโร ได้ค้นพบแก่นแท้แห่งธรรมปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนา ด้วยการทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันในคืนวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างพรรษาที่ ๑๒ ณ อุโบสถของวัดโบสถ์บนแห่งนี้

คำคิณันน์ ท่านทวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ที่ได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย จึงตั้งสัจจาธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า **“ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการเป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”** เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้นแล้ว ท่านได้แสดงความอ่อนวอนต่อหน้าพระประธานตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่า **“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้าทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชนานเลย**

ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแต่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

เมื่อเวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ท่านปฏิบัติธรรมจนใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นมาตั้งแต่ตอนทำสมาธิช่วงเช้าจนถึงเพล ก็ยิ่งใสสว่างมากขึ้น ราวกระจกเงาใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อไป ขณะนั้นมีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า **“มัชฌิมา ปฏิปทา”** ทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่างนั้นปรากฏมีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านจึงคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง” ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อยๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมอง*เข้ากลางจุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็ได้เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อยๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ เกิดขึ้นจนกระทั่งถึง “ธรรมกาย” เป็นองค์พระปฐมภุมมกุฎิดอกบัวตูมใสบริสุทธิ์ดังมหาชาติมิได้ ยิ่งกว่าพระพุทธรูปองค์ใดที่เคยเห็นมา

(*เข้ากลาง หมายถึง ดำเนินจิตเข้ากลางสภาวะธรรมที่เห็นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายที่อยู่ในทางสายกลาง)

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต หลวงปู่ท่านได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั่นเอง นับเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ ถึงวิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลาง ตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติที่เลื่อนร่ายหายไปกว่า ๒,๐๐๐ ปี การค้นพบของท่านจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ และเหนือสิ่งอื่นใดการค้นพบของท่านยังเป็นพยานยืนยันหลักฐานที่ว่า **“ตถาคตเป็นพระธรรมกาย”** ดังที่ปรากฏอยู่ในอรรถกถา พระไตรปิฎกทุกกิลิสุต-วณณนา หน้า ๓๔๒ ถึง ๓๔๓ ว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมกายที่ตรัสไว้ว่า ขอถวายพระพรมหาบพิตร ธรรมกายแลคือพระตถาคต ความจริงโลกุตรธรรม ๙ อย่าง (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) ชื่อว่า พระกายของพระตถาคต”

นับเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระมงคลเทพมุนี ที่ท่านได้ยอมสละชีวิตเป็นเดิมพัน จนสามารถค้นพบแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา และเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเหล่าพระอรหันต์ทั้งหลายว่ามีอยู่จริง ตลอดจนช่วยยืนยันว่า ธรรมะของพระพุทธองค์นั้นเป็น **“อกาลิก”** คือไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา แม้ว่าจะผ่านมาถึง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว แต่ก็ยังมีผู้สามารถปฏิบัติเข้าถึงได้กันอย่างมากมาย โดยมีจุดเริ่มต้นจากหลวงปู่ผู้นำวิชารธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเผยแผ่สู่เหล่าศิษยานุศิษย์ทั้งในและต่างประเทศตราบนานถึงทุกวันนี้

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

.....

ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (กลางรัชกาลที่ ๖) สมเด็จพระวันรัต (เพื่อนดิสสทัตตมหาเถระ) วัดพระเชตุพนฯ พระอาจารย์องค์หนึ่งของหลวงปู่ เมื่อครั้งยังดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี ในยุคนั้น เล็งเห็นความเป็นผู้นำของท่าน จึงแต่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งเป็นพระอารามหลวงเก่าแก่ครั้งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี และในขณะนั้นชำรุดทรุดโทรมมาก เป็นกึ่งวัดร้าง มีพระประจำวัดอยู่เพียง ๑๓ รูป

ในระยะแรกที่ท่านดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส การบริหารและพัฒนาวัดไม่ราบรื่นนัก เนื่องจากพระภิกษุที่อยู่มาก่อนยังไม่ให้ความร่วมมือ อีกทั้งชาวบ้านที่นั่นมีอศยาคัยเป็นนักเลง แต่หลวงปู่ท่านมีนิสัยของนักพัฒนา ชอบความเจริญก้าวหน้าและการทำตนให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นท่านจึงมุ่งมั่นทำนุบำรุงวัดปากน้ำขึ้นใหม่ เริ่มตั้งแต่การดูแลความเป็นอยู่ของพระภิกษุ สามเณร หลวงปู่ท่านรับภาระหมดทุกอย่าง ตั้งแต่เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร และตั้งโรงครัวขึ้นเพื่อไม่ให้พระเณรต้องลำบากเรื่องขบฉัน จะได้มีเวลาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้เองวัดปากน้ำในสมัยนั้นจึงมีพระภิกษุ สามเณร เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก ๒๐-๓๐ รูป จนเป็น ๕๐๐ รูปเศษ เมื่อใครพูดถึงจำนวนพระภิกษุ สามเณร ว่ามาก

เกินไป ท่านจะหัวเราะด้วยความดีใจแล้วพูดว่า “เห็นคุณพระศาสนาไหมล่ะ” ท่านไม่กลัวว่าจะเลี้ยวไม่ไหว ได้แต่พูดว่า “ไหวชน้า”

นอกจากนี้ท่านยังได้บำเพ็ญสาธารณประโยชน์สร้างโรงเรียนราษฎร์สำหรับเด็กชาวบ้าน หลวงปู่เห็นว่าในละแวกนั้นมีเด็กๆ ที่ไม่ได้เรียนหนังสือเป็นจำนวนมาก ท่านจึงปรารภว่า “เด็กๆ ที่ได้รับการศึกษาเป็นคนรักษาดี มาเที่ยวรังแกวัด ต่อไปก็กลายเป็นพาล” ด้วยความเมตตาท่านจึงได้ตั้งโรงเรียนขึ้นเพื่ออนุเคราะห์ให้เด็กๆ ได้รับการศึกษา โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ทำให้ชาวบ้านแถบนั้นซาบซึ้งในอุปการคุณของท่าน ต่อมาเมื่อทางราชการจัดตั้งโรงเรียนตามพรบ. ประถมศึกษา ท่านจึงยกเลิกงานด้านนี้ไป หันมาจัดการเรื่องการศึกษาแก่นักธรรมและบาลีแทน โดยได้สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมเป็นอาคาร ๓ ชั้น จุผู้เรียนได้นับพัน อาคารหลังนี้ได้ชื่อว่าเป็นตึกที่ทันสมัยที่สุดในแถบนั้น ลั่นค่าก่อสร้างถึง ๒,๕๐๐,๐๐๐ กว่าบาท นับว่าเป็นเงินจำนวนมากในสมัยนั้น

ในด้านงานเผยแผ่ หลวงปู่มุ่งเน้นเรื่องการสอนภาวนา และเทศนาให้แก่สาธุชนที่วัดปากน้ำด้วยตัวท่านเองอย่างจริงจัง นอกจากนี้ ท่านยังเมตตาอยากให้ประชาชนมีความสุขความเจริญ และมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก หลวงปู่จึงส่งพระภิกษุ สามเณร และแม่ชีที่มีความสามารถออกไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายทั้งในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศไทย รวมทั้งในต่างประเทศด้วย

ในประเทศไทย ศิษย์ของท่านจำนวนมากประสบความสำเร็จอย่างสูงคือ สร้างความศรัทธาเลื่อมใสแก่ชาวบ้านเป็นอย่างมาก ทำให้ภิกษุสามเณร และฆราวาสจากจังหวัดต่างๆ มีศรัทธาเดินทางมาปฏิบัติธรรมชั้นสูงเพิ่มเติมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก และยังสามารถสร้างวัดได้หลายวัด เช่น วัดเกษมจิตตาราม จังหวัดอุดรดิตถ์ วัดปากน้ำเทพาราม อำเภอกาฬสินธุ์ จังหวัดสกลนคร วัดเขาพระ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

แม้แต่ในต่างประเทศ ท่านก็ได้ส่งพระภิกษุชาวอังกฤษ กบิลวทุโธ
ภิกขุ (ศาสตราจารย์วิลเลียม ออกัส เบอร์เฟิสต์ Dr.William August
Purfurst) อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในลอนดอน และพระภิกษุ
ชาวญี่ปุ่นที่มาบวชที่วัดปากน้ำและได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว กลับไป
เผยแผ่พระพุทธศาสนายังทวีปยุโรปและประเทศญี่ปุ่นตามลำดับ

คุณธรรมของมหาปูชนียาจารย์

.....

หลวงปู่ท่านเป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่ง ท่านมีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายเข้าสู่พระนิพพานให้หมดก่อน แล้วท่านจึงจะเข้าพระนิพพานทีหลัง การที่จะกล่าวถึงคุณธรรมความดีงามของบุคคลเช่นนี้ได้ครบถ้วนย่อมเป็นเรื่องยากแสนยาก เรื่องราวที่ยกมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ จึงเป็นเพียงส่วนน้อยนิดของคุณธรรมอันมากมายมหาศาลของท่านเท่านั้น

รักพระพุทธศาสนา

เมื่อแรกบวชหลวงปู่ท่านก็ตั้งใจอุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา ตั้งใจเป็นพระแท้ ฝึกฝนทั้งปริยัติและปฏิบัติ เมื่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านก็พากเพียรให้การศึกษาทั้งทางปริยัติและปฏิบัติแก่พระภิกษุ สามเณร ในวัดปากน้ำ จนสามารถสอบนักธรรมและบาลีสนามหลวงได้นับร้อยรูป และมีจำนวนมากที่มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี

หลวงปู่ท่านยังถวายภัตตาหารพระภิกษุ สามเณร ทุกวัน วันละประมาณ ๕๐๐ รูป สมัยนั้นในประเทศไทยยากที่จะหาวัดไหนทำประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาได้มากเหมือนวัดปากน้ำ นอกจากนี้ท่านยังมีส่วนสำคัญในการสร้างโรงพยาบาลสงฆ์และมหาวิทยาลัยสงฆ์ ซึ่งถือเป็น

คุณูปการแก่การคณะสงฆ์อย่างใหญ่หลวง

รักการปฏิบัติธรรม

หลวงปู่ท่านใช้เวลาในชีวิตสมณะอย่างทรงคุณค่ายิ่ง นับแต่วันแรกที่บวชท่านได้ปฏิบัติธรรมทุกวันตลอดมา เมื่อท่านเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านก็ทุ่มเทสละชีวิตให้กับการศึกษาค้นคว้าและเผยแผ่วิชชาธรรมกาย ต่อมาเมื่อตั้งโรงงานทำวิชา (สถานที่เจริญภาวนาชั้นสูง) มีผู้มาปฏิบัติธรรมกันทั้ง ๒๔ ชั่วโมง ท่านก็ควบคุมการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองมาโดยตลอด ทำให้มีเวลาพักผ่อนเพียงน้อยนิด แม้นยามอาพาธท่านก็ยังคงดูแลควบคุมการปฏิบัติธรรมของพระภิกษุ สามเณร และแม่ชี

รักการศึกษา

หลวงปู่ท่านเห็นคุณค่าของการศึกษา ท่านสอนให้ลูกศิษย์รักการศึกษา ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ จะเรียนทางโลกก็ได้ ทางธรรมก็ได้ ท่านเปิดโอกาสให้ทุกคน ท่านบอกว่า “คนที่มีการศึกษาดีจะได้อะไรก็ดีกว่า ประณีตกว่าผู้อื่น คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิ กินใช้ไม่หมด” ถ้าใครไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ท่านจะกล่าวว่า “อ้ายโลกก็เหลว อ้ายธรรมก็เหลวเป็นแบกบอน เหลือแต่กินนอน เทียว สามอันเท่านั้นเอง” คือทางโลกก็ไม่ได้ ทางธรรมก็ไม่ดี

เครื่องครัดพระธรรมวินัย

หลวงปู่เครื่องครัดพระธรรมวินัย เป็นตัวอย่างที่ดีแก่พระภิกษุทั้งหลาย เวลาอาพาธท่านก็ได้ละเลยพระธรรมวินัย ยังรักษาศีลอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติกิจภาวนาด้วย ครึ่งหนึ่งมีคน

เห็นว่าหลวงปู่ท่านอาพาธหนัก ฉันทัดอาหารได้น้อย จึงสั่งให้แม่ครัวต้มข้าวให้เปื่อย บดให้ละเอียด กรองด้วยผ้าขาวใส่กระตักน้ำร้อนมา เพราะต้องการให้หลวงปู่เข้าใจว่าเป็นน้ำร้อนธรรมดา แต่พอนำไปถวายหลวงปู่ท่านก็ไม่ยอมฉัน

มีใจเด็ดเดี่ยว

ขณะที่ท่านมาเรียนหนังสือที่วัดพระเชตุพนฯ ออกบิณฑบาตวันแรกไม่ได้อะไรเลย วันที่สองก็ไม่ได้อะไรเลย ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้มีศีลจะอดตายเช่นนั้นหรือ ถ้าเป็นจริงท่านก็ยอมตาย เมื่อบิณฑบาตไม่ได้ ท่านก็ไม่ยอมฉันของอื่น ท่านยอมอด ท่านคิดว่าถ้าท่านตายไป คนจะพากันสงสารพระภิกษุ สามเณร ต่อไปพระภิกษุ สามเณร ทั้งประเทศก็จะมีอาหารบิณฑบาตเพียงพอทุกรูป

เมื่อครั้งที่จำพรรษาที่วัดโบสถ์บน บางคูเวียง ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ ท่านตั้งใจปฏิญาณตนยอมตายถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุ ด้วยการทำความเพียรอย่างเด็ดเดี่ยวไม่อ้าลัยในชีวิต ทำให้ท่านได้บรรลุธรรมในคืนนั่นเอง

มีความกตัญญูทเวทิตา

หลวงปู่ท่านเป็นผู้เลิศด้วยความกตัญญูทเวทิตา ใครอนุเคราะห์ท่านก่อน ท่านไม่เคยลืมบุญคุณและพยายามหาทางตอบแทน เช่น อุบาสิกานวม แม่ค้าขายข้าวแกงที่เคยจัดภัตตาหารเพลมาถวายท่านเป็นประจำสมัยที่ท่านอยู่วัดพระเชตุพนฯ ต่อมาชราและทุพพลภาพไม่มีผู้ดูแล หลวงปู่ท่านรับมาอุปการะ

ในส่วนของโยมมารดา ก่อนมาบวชท่านได้ตั้งใจหมั่นเพียรทำงานหาเงินไว้ให้โยมมารดาจนมากพอที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ต่อมาเมื่อโยมมารดาอายุมากขึ้น ท่านก็รับมาอยู่ที่วัดปากน้ำ สร้างที่อยู่อาศัยให้และเลี้ยงดูอย่างดีตลอดชีวิต

มีความเมตตากรุณา

ในสมัยนั้นมีผู้คนเป็นจำนวนมากเดินทางมาขอพึ่งบารมีท่าน เวลารับแขก ท่านจะถามทุกคนด้วยความห่วงใยเสมอว่า มาจากไหน มาอย่างไร มากับใคร ถ้าท่านทราบว่าเป็นคนยากจนมาก มีเงินมาเพียงค่าเดินทาง ไม่มี

เงินซื้ออาหารกิน ท่านจะบอกให้ไปกินอาหารที่โรงครัว ถ้าผู้ใดไม่มีที่นอน หมอน มุ้ง ท่านก็จะสั่งให้ไวยาวัจกรจัดหาเครื่องนอนและที่พักให้ เมื่อท่านช่วยรักษาโรคให้หายหรือทุเลาเบาบางลงแล้ว ท่านจะสั่งให้ไวยาวัจกรจัดการเรื่องค่าเดินทางกลับให้ด้วย

สำหรับพระภิกษุสามเณรในวัดปากน้ำ ท่านคิดว่าทุกรูปเปรียบเสมือนลูกหลาน เวลาท่านได้ลาภสิ่งใดมาก็มิได้เก็บไว้เพียงผู้เดียว แต่นำออกแจกจ่ายโดยทั่วถึงกันด้วยความเมตตา ท่านต้องการให้ทุกคนมีความสะดวกสบาย จะได้มีกำลังศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ บางครั้งเวลามีพระภิกษุสามเณรมาขอจีวร ท่านถามว่า จะเอาจีวรที่ท่านห่มไหม ถ้าเอาท่านก็ถอดให้เลย ท่านบอกว่า “ก็เราบวชให้เขา เราเป็นพ่อเขา เขาขอก็ให้เขา”

รักและเป็นห่วงลูกศิษย์

หลวงปู่ท่านดูแลเป็นห่วงลูกศิษย์ตลอด ถ้าพระในวัดมรณภาพ ท่านก็นำนั่งคัมภูญให้ แม่ชีก็เช่นกัน ถ้าหากเสียชีวิตลง หลวงปู่ท่านก็นำคัมภูญให้และจัดการศพให้เรียบร้อย ท่านดูแลลูกศิษย์ทุกคนอย่างดีตลอดมา อะไรขาดแคลนท่านหาให้ทุกอย่าง

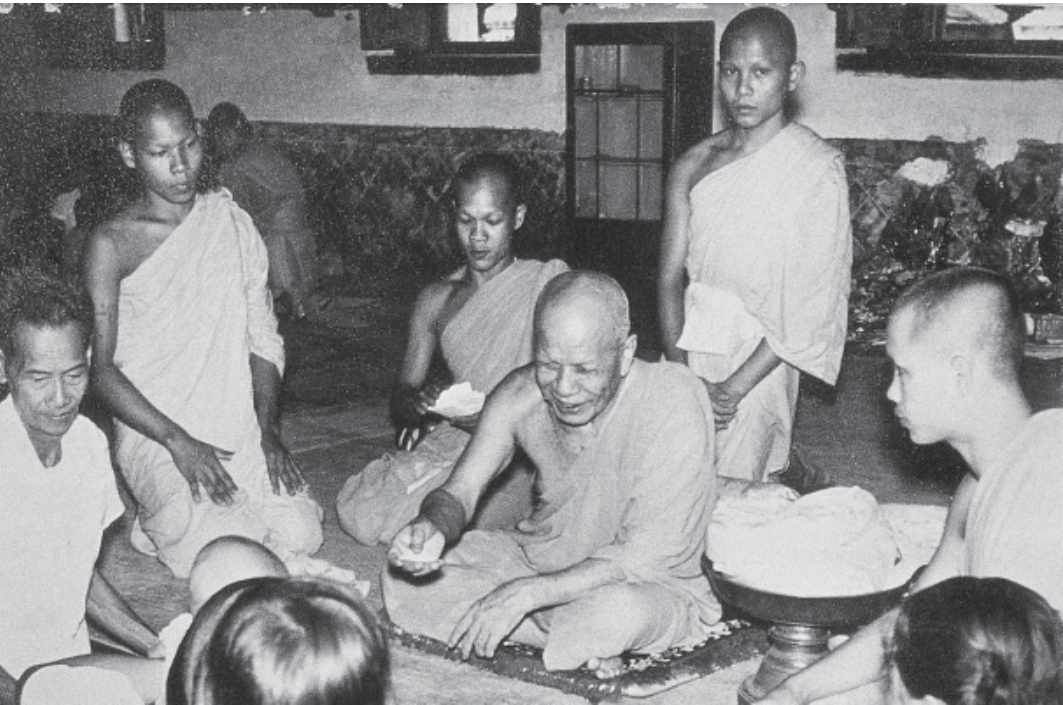
ด้วยความเป็นห่วงลูกศิษย์ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ท่านเคยพูดว่า “พวกเณรคอยดูนะ แม้เมื่อหลวงพ่อตายไปแล้ว ก็จะต้องดูให้พวกเณรได้ อิ่มหน่ำสำราญ ไม่ต้องกลัว ขอเพียงให้ทุกคนตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตั้งใจ

ปฏิบัติกันให้จริงจัง”

นอกจากนี้ท่านยังสั่งให้เก็บร่างของท่านไว้ เพราะถึงแม้ท่าน
มรณภาพไปแล้ว ก็ะยังคงมีคนมากกราบไหว้ร่างของท่าน ซึ่งก็หมายความว่า
ผู้คนจำนวนมากจะยังคงมาทำบุญที่วัดปากน้ำตลอดไป

ความอัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย

ในส่วนของวิชาธรรมกายที่หลวงปู่มั่งคั้นคว่ำและเผยแผ่สั่งสอน มาตลอดชีวิตนั้นปรากฏเรื่องราวความอัศจรรย์ ทั้งที่มีหลักฐานบันทึกไว้ และที่เล่าขานสืบต่อกันมาอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่สามารถนำมากล่าวได้ครบถ้วน ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างเฉพาะที่มีหลักฐานบันทึกไว้เพียงบางเรื่องเท่านั้น

พระของขวัญ

หลวงปู่ท่านได้สร้างพระผงมอเป็นของขวัญแก่ผู้มาทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม ไครบรีจาค ๒๕ บาทขึ้นไปจะได้พระ ๑ องค์ แม้บริจาคเป็นพันเป็นหมื่นก็ได้คนละ ๑ องค์เท่านั้น พระของขวัญวัดปากน้ำมีชื่อเสียงโด่งดังมากในเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์มาจนกระทั่งปัจจุบัน ผู้รับพระของขวัญไปแขวนประจำตัวต่างก็พบกับความศักดิ์สิทธิ์และอภินิหารต่างๆ นานา ดังตัวอย่างของทหารไทยที่ไปรบที่ประเทศเกาหลี มักจะพากันมารับพระของขวัญและให้หลวงปู่เป่ากระหม่อมให้ ซึ่งนายกุล ผ่องสุวรรณ ไวยาวัจกรวัดปากน้ำ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“...ในตอนเย็นๆ ข้าพเจ้ามักจะนั่งอยู่กับหลวงปู่ ทหารที่จะไปสงครามเกาหลีจะสะพายเป้มารับพระของขวัญแทบทุกวัน หลวงปู่ท่านประสิทธิ์ประสาทแล้ว ท่านก็จะบอกว่า ไม่เป็นไรแล้วกลับบ้านได้ คือหมายถึงไม่ตาย ...บางรายเขียนจดหมายมาแล้วถึงความศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ของพระของขวัญที่เขาประสบ เช่น เขาเล่าว่าขนาดออกไปทำการยิงเขากันแทบไม่เว้นแต่ละวันก็รอด มีชัยมาได้ทุกครั้ง...”

(จาก บุคคลยุคต้นวิชา ๓)

ไปนรกสวรรค์

เรื่องนี้พระทิพย์ปริญา (ฐป กลัมพสุต) เปรียญ ๖ ประโยค อดีต

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ บันทึกไว้ว่า ท่านได้พบกับหลวงจบกระบวนยุทธ หลวงจบฯ เล่าให้ฟังว่า ท่านกับภรรยาไปขอให้หลวงปู่พาไปพบพ่อตาที่ แก่กรรมไปแล้ว หลวงปู่สั่งให้แม่ชีมานั่งสมาธิ ต่อมาแม่ชีลืมตาขึ้น และบอกว่าตนมาจากชั้นยามา หลวงปู่ถามว่า ทำบุญอะไรจึงได้ขึ้นสวรรค์ แม่ชีตอบว่าสร้างโบสถ์ หลวงจบฯ ตะลึงเพราะพ่อตาได้สร้างโบสถ์ไว้ จริงๆ หลวงปู่ชักต่อไปอีกว่า มีลูกก็คน แม่ชีตอบถูกหมดทั้งลูกหญิงลูกชาย หลวงปู่ชี้ไปทางหลวงจบฯ แล้วถามว่า นี่ใคร แม่ชีพูดว่า นี่ยายแหม่มใช้ไหม นี่นางเครือใช้ไหม ทั้งคู่รับว่า ใช่ ในที่สุดทั้งหลวงจบฯ และภรรยาก็ ร้องไห้เพราะคิดถึงบิดา ความจริงแม่ชีไม่รู้จักชื่อเดิมของหลวงจบฯ หลวงปู่ก็ไม่รู้จัก น่าแปลกที่พูดถูก

(จาก ตามรอยธรรมกาย)

เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตาเนื้อ

เรื่องนี้มีอยู่ในบันทึกของพระทิพย์ปริญาเช่นกัน ท่านบันทึกไว้ว่า
 “...เมื่อวันวิสาขบูชานี้มีคนโง่กันมากกว่าเวลาเวียนเทียนที่วัด ปากน้ำมีคนเห็นเป็นรูปพระปฏิมากรลอยอยู่ ...”

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กล่าวไว้ใน หนังสือ บุคคลยุคต้นวิชาว่า

“...วัดปากน้ำสมัยหลวงพ่от่านมีชีวิตรอยู่ มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้น

เยอะมาก มีคนเห็นพระพุทธรูปเจ้าลอยอยู่บนฟ้า มีมาให้เห็นหลายองค์ ดูไปดูไป ก็เลือนหายไป มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงน้ำไหล แล้วก็ได้ยินเสียงสวด...”

สำหรับเรื่องนี้หลวงปู่ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “ธรรมกายนี้วัดปากน้ำได้ค้นพบตัวจริงแล้ว จะไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้ อารธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ในพระนิพพานมาให้มนุษย์เห็นที่วัดปากน้ำนี้มากมาย ในวันมาฆบูชา และวิสาขบูชา ให้ปรากฏเห็นจริงจังก่อนอย่างนั้น”
(จาก ตามรอยธรรมกาย)

รักษาโรค

นอกจากเรื่องความมหัศจรรย์ต่างๆ แล้ว หลวงปู่ท่านยังใช้วิชาธรรมกายรักษาโรค ท่านทดลองให้เห็นว่าวิชาธรรมกายเป็นที่พึ่งของมนุษย์ได้จริงๆ โดยนำผู้ป่วยหนัก ๒ คน คนหนึ่งเป็นโรคเรื้อน อีกคนเป็นวัณโรค ท่านให้ ๒ คนนี้มานั่งสมาธิแล้วท่านช่วยแก้โรคให้ด้วยวิชาธรรมกายจนผู้ป่วยหายจากโรคร้าย และยังเข้าถึงธรรมกายอีกด้วย

ผู้ป่วยที่มาให้ท่านรักษาจะต้องเขียนอาการโรค ชื่อ ที่อยู่ อายุ วัน เดือน ปีเกิด ใส่ไว้ในกล่อง จากนั้นท่านก็สั่งให้ผู้ที่ได้ธรรมกายช่วยกันแก้โรคให้ คนที่มารักษาดองนั่งสมาธิด้วย เพื่อให้กระแสจิตเชื่อมถึงกันจึงจะได้ผล ผู้ป่วยที่หายก็มาก ที่บรรเทาเพียงครึ่งคราวก็มี หลวงปู่ท่านบอก

ว่า ไม่หายก็ไม่ใช่เป็นไร อย่างน้อยคนเจ็บก็มีโอกาสรู้จักวิธีปฏิบัติธรรม กิตติศัพท์เรื่องหลวงปู่สามารถรักษาโรคหาย แพทย์กระจ่ายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีคนสนใจวิชาธรรมกายและเดินทางมาขอพึ่งบารมีท่านมากขึ้นเรื่อยๆ

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด พร้อมทั้งปรารภว่า อีก ๕ ปีท่านจะมรณภาพ เพื่อให้วิชาธรรมกายได้เผยแผ่กว้างไกล นำสันติสุขและความร่มเย็นไปสู่ชาวโลกได้อย่างทั่วถึง ให้ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้ เพราะวิชานี้เป็นแก่นแท้ของชีวิต มีความสำคัญและมีประโยชน์มาก สามารถช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดและนำพาสันติสุขมาสู่โลกได้อย่างแท้จริง

ปณิหาระ

ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นต้นมา หลวงปู่เริ่มอาพาธ ด้วยโรคความดันโลหิตสูง แม้ขณะอาพาธ ท่านก็ยังคงควบคุมการปฏิบัติ ธรรม และสั่งงานการทำวิชา (การเจริญภาวนาขั้นสูง) โดยให้พระภิกษุ มานั่งสมาธิปฏิบัติธรรมใกล้ๆ ท่านทุกวัน ต่อมาในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เวลา ๑๕.๐๕ น. ระฆังทุกใบในวัดปากน้ำก็ดังกังวานขึ้น เป็น สัญญาณว่า หลวงปู่ได้มรณภาพแล้ว ตรงกับที่ท่านเคยปรารภไว้ว่า อีก ๕ ปีจะมรณภาพ รวมอายุได้ ๗๕ ปี รวมพรรษาได้ ๕๓ พรรษา

โอวาทของหลวงปู่

.....

ผู้เทศน์เกิดวันศุกร์ ปีกอก บวชมา ๕๐ พรรษา ค้นคว้าธรรมะเรื่อยมา การออกธุดงค์ ใจเป็นมรรคผล สงบสมาธิ เป็นทางรู้ว่าเป็นอนิจจังทุกขัง อนัตตา เป็นปัญญา (ไม่ใช่ธรรม) ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะ ผู้เทศน์รู้จักเกือบ ๕๐ ปี (ตำราไม่มี) โดยการค้นคว้าทางปฏิบัติ ดีที่สุด คือ พระพุทธเจ้า ชั่วที่สุด คือ มาร

ผู้เทศน์มารู้ตัวเมื่อบวชแล้ว ว่าต้นธาตุใช้ให้จิตมาเกิดเพื่อปราบมาร (ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้แก่ ไม่ให้ตาย) ถ้ามารไม่แพ้ ผู้เทศน์ยอมตายอยู่วัดปากน้ำ มารปล่อยสายมาปกครองมนุษย์ มนุษย์ตกเป็นบ่าวเป็นทาสของโลภะ โทสะ โมหะ (ผลคือความเสียหาย) มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เช่น สงครามที่แล้วมา เกิดจากโลภะ คือ ความโลภเป็นเหตุให้คนเจ็บ คนตาย ลูกชายหญิงมีความหลง โมหะ ว่าตัวเก่งแล้ว พ่อแม่ว่าไม่ได้ มีโทสะ โมหะ ได้เถียง ไม่กลัวเกรง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะนายโลภะ โทสะ โมหะ เขาปกครอง เขาสั่งให้ทำเช่นนั้น เอาบ้านเมืองมาล่อ เอาความเจ็บ ความตายมาให้ ปราบมารเหล่านี้เสียได้ มนุษย์จะได้อยู่เป็นสุข เจ้าตัวมารเหมือนผีเที่ยวเข้าสิง บังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของเขา เราต้องเข้าวิชาธรรมกายจึงรู้ เห็นหมด เพราะธาตุธรรมไม่เหมือนกัน

วัดปากน้ำช่วยเหลือแก่คนป่วยไข้ ให้หาย ไม่ต้องกินยา มารมันยอมให้คนไข้อยาย แต่มันไม่ยอมแพ้ มันแพ้หลอกๆ (ตามวิสัยของมาร)

มนุษย์ชายหญิงเป็นพระก็มาก เป็นมารก็มาก เป็นธรรมกายดูเป็น รักษาตัวได้ เราจับสายธรรมะเสีย เขาก็ไม่รบกัน เก็บสมบัติให้หมด เก็บอาวุธให้หมดตามจุด เขาก็ไม่รบกัน (จับหรือเก็บในที่นี้หมายความว่าเก็บในทางปฏิบัติธรรม) กวดกันแบบนี้ ๒๕ ปีแล้ว แยกพระ แยกมาร ไม่ให้ปนกัน ไม่ให้กระทบกัน ต่างฝ่ายต่างเป็นสุข (เหมือนรัฐกระทบกันในโลก) จะให้สัญญาไม่รังแกกัน ถ้าไม่ยอมก็เก็บฤทธิ์เสีย ที่ไม่ตกลงกันเพราะเขาลองฤทธิ์กัน ผู้เทศน์ปล่อยชีวิต (ยอมตายถวายชีวิตแด่พระพุทธเจ้า) ถึง ๒ คราว จึงได้พบ “ธรรมกาย” (พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของ) ชายหญิงผู้ปฏิบัติธรรมะถึง “ธรรมกาย” โคตรภู เท่ากับได้บวชข้างใน เป็นหญิงบวชใน เป็นชายบวชข้างนอกเป็น ๒ ชั้น

ความอยากเป็นเหตุให้เกิด เกิดเป็นผลหยาบดับได้ ดับเป็นชั้นๆ ดับตั้งแต่กายมนุษย์หยาบจนถึงธรรมกาย ความเกิดขึ้นของจริง จะได้เห็นดับ ดับนั้น เป็นนิโรธ นิโรธมีขึ้นได้ เพราะศีล สมาธิ ปัญญา ดับหยาบไปหาละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป จนเป็นพระโสดา ตาดีก็เห็น ญาณดีก็รู้ มีบาลีรับรองพระพุทธเจ้าทั้งหลาย “ธรรมกาย” นั้นแหละเป็นผู้รักษาความสงบ

(โอวาทเนื่องในวาระวันคล้ายวันเกิด พ.ศ. ๒๔๙๕)

วิสุทธิวาจา

.....

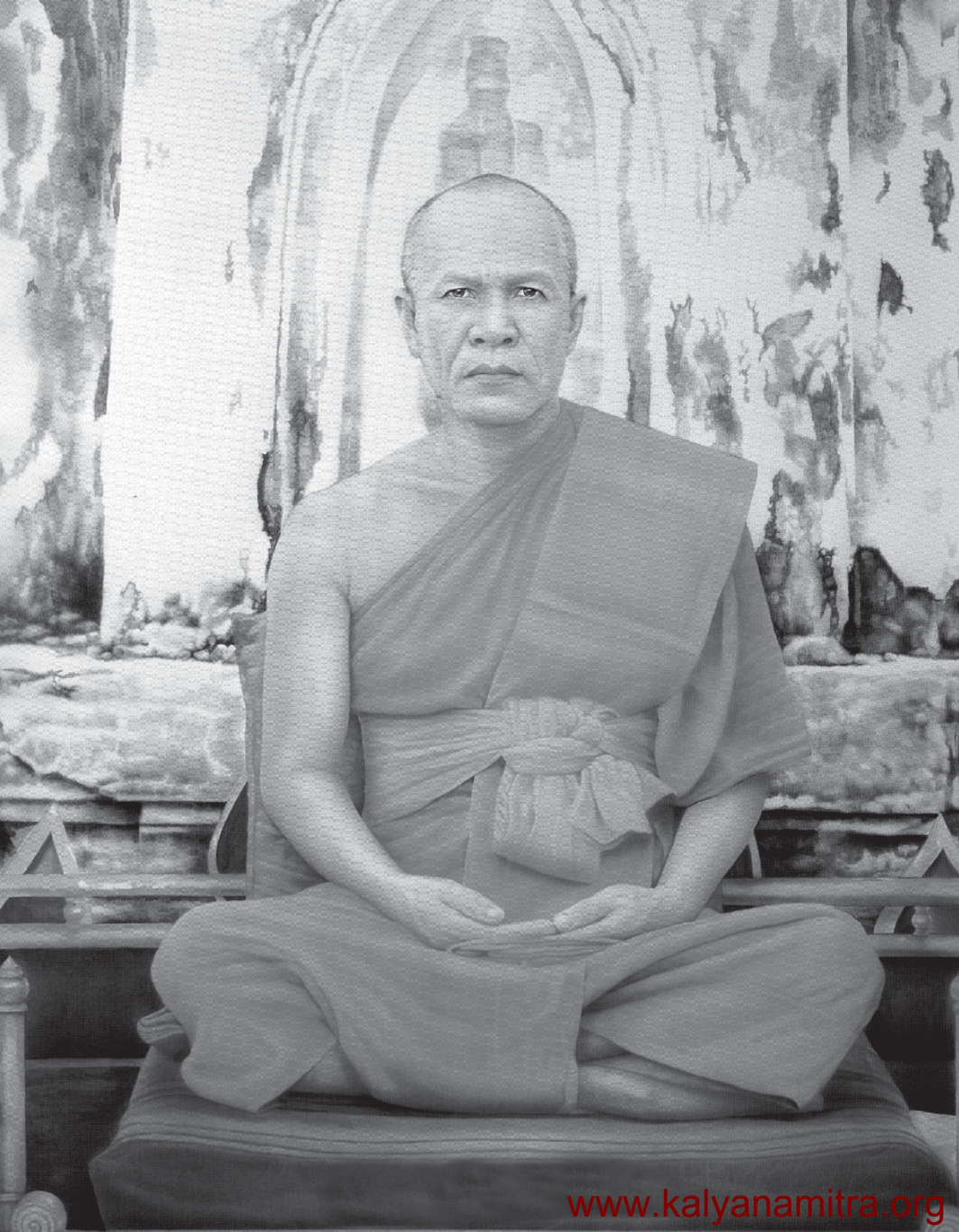
พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเป็นธรรมกถึกชั้นเยี่ยม พระธรรม-
เทศนาทุกบทของท่านล้วนสมบูรณ์ด้วยอรรถและธรรม ทั้งในเชิงปริยัติ
ปฏิบัติ และปฏิเวธ ทุกถ้อยคำของท่านเป็นวาจาอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
ที่คอยตอกย้ำให้เหล่าศิษยานุศิษย์เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติธรรม
และการสั่งสมบุญบารมีเพื่อประโยชน์ในภพชาติเบื้องหน้า ไปจนกว่าจะ
ถึงที่สุดแห่งธรรมอีกด้วย ดังตัวอย่างโอวาทในพระธรรมเทศนาบางตอน
ของท่าน ดังนี้

จะเข้าถึงพระรัตนตรัย ใจต้องหยุดนิ่ง

“...ผู้ที่ จะเข้าถึงพระรัตนตรัย ต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลาง
กายของตนนั้น แล้วทำใจให้หยุดในหยุดหนักเข้าไปทุกทีไม่ให้คลายออก
ทำไปจนใจไม่คลายออก ใจนั้นหยุดในหยุดหนักเข้าไปทุกที

นี่เป็นทางของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ใช่ทางไปของปุถุชน
ทางไปของปุถุชนไม่หยุด ออกนอกจากหยุด นอกจากทางไปของ
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ หยุดเสมอจึงได้เจอ เจอพระพุทธเจ้าพระ
อรหันต์...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง รตนตยคมปณามคาถา ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๒)

โลกมนุษย์...เป็นทำเลสร้างบารมี

“...สิ่งทั้งหลายนั้น เมื่อเรารักษาอยู่ เมื่อเรายังมีชีวิตเป็นอยู่ ก็เป็นของเราอยู่ แต่พอแตกกายทำลายขันธเท่า นั้น สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่ของเราเสียแล้ว กลายเป็นของคนอื่นเสียแล้ว ไม่ใช่ของเราจริงๆ

ในมนุษย์โลกเราผ่านไปผ่านมาเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นบ้านเมืองของเรา ไม่เป็นถิ่นทำเลที่เราอยู่ เป็นทำเลที่สร้างบารมี มาบำเพ็ญทาน ศีล เนกขัมม ปัญญา วิริยะ อธิษฐาน ขันติ ลัทธิจะ เมตตา อุเบกขา เท่านั้น...”
(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง สุขที่ลัทธิปรารถนาจะพึงได้ ๑๙ กันยายน ๒๔๙๗)

จิตเกษมพอใจ โส เงินไหลเข้ามาเอง

“...ถ้าจิตหยุดเสียได้ละก็ เข้ม ที่เดียว เกษมพอใจเหมือนอย่างกับกระจุกคันฉ่องส่องเงาหน้าทีเดียว เกษมพอใจขนาดนั้น จิตเกษมพอใจเช่นนั้นแล้ว จิตดวงนั้นแหละตัวมงคลแท้ๆ ที่เรียกว่า มงคล อุตตม นั่นแหละ ตัวมงคลแท้ๆ เทียว เหตุเครื่องถึงซึ่งความเจริญ

ถ้าจิตหยุดเช่นนั้นเสียแล้วละก็ เงินนะ ไม่ต้องหายากหาลำบากแต่อย่างใดหรอก

ถ้าจิตพอใจขนาดนั้นแล้ว ไม่ต้องทำงานอะไรมากมายหรอก มัน

ไหลเข้ามาเองนะ เงินนะไม่มีเดือดร้อน มีแต่เงินเข้า เงินออกไม่มี ออกก็เล็กๆ น้อยๆ เข้ามามาก ผ่องใสอย่างนั้นละก็ นั่นตัวนั้นเป็นตัวสำคัญทีเดียว”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง มงคลสูตร ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๔๙๗)

พระพุทธเจ้าท่านคอยดูแล

“...การให้อย่างนี้แหละ ถูกต้องรื่องรอยของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เมื่อมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็มีการให้อย่างนี้ จึงเจริญรุ่งเรืองอยู่ได้ ถ้าปราศจากการให้อย่างนี้แล้วเจริญรุ่งเรืองอยู่ไม่ได้ เมื่อให้ความเจริญแก่พระพุทธศาสนาแล้ว ความเจริญก็หันเข้าสู่ตัวไม่ต้องไปสงสัย...

ในประเทศไทยพระพุทธเจ้ามีจริงๆ ในที่ลับๆ ประเทคนิดเดียว เท่านั้นแหละเป็นเอกราชอยู่ได้ ปีนผาหน้าไม้ทำกับเขาไม่เป็น เรือแพนาวา เรือยนต์กลไฟต่อไม่ได้ทั้งนั้น แต่ว่าเป็นเอกราชได้แปลกเหลือเกิน เป็นเอกราชได้ด้วยอะไร

นี่เป็นเอกราชด้วยพระพุทธศาสนา ด้วยพระพุทธเจ้าท่านคอยดูแลแก้ไข รักษาชาติ ศาสนาของท่านไว้ ให้ศาสนาดำรงอยู่ เพราะหมด

ทั้งชมพูทวีป ศาสนาเดิยวนี้มาแน่นอนอยู่ในเมืองไทยเท่านั้น”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ลังคหวัตถุ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๖)

สุดสายธรรม

“...เมื่อยังไม่สุกกายของตัวเองแล้ว ตัวเองก็ปกครองตัวเองยังไม่ได้ ยังมีคนอื่นเป็นผู้ปกครองล่ะๆ เพราะไม่ไปถ้าไปถึงสุดแคไหน เขาก็ปกครองได้แค่นั้น นี่ผู้เทศน์ยังแนะนำสั่งสอนให้ไปถึงที่สุกสายธรรมของตัวเอง เมื่อถึงที่สุกสายธรรมของตัวเองละก็ เป็นกายๆ ไป ดังนี้ ตัวเองก็จะปกครองตัวเองได้ ไม่มีใครปกครองต่อไป ตัวเองก็เป็นใหญ่ในตัวเอง ตัวเองจะบันดาลความสุขให้ตัวเองได้ กำจัดความทุกข์ได้ ไม่ให้เขายุ่งได้...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง พุทธอุทานคาถา ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๗)

มนุษย์ยังไม่ตื่น

“...มนุษย์ยังไม่เบิกตา ยังหลับตาอยู่มาก มนุษย์ยังไม่ตื่น ยังหลับตาอยู่มากนัก ถ้ามนุษย์ได้เห็นธรรมกาย มนุษย์คนนั้นตื่นขึ้นแล้ว ไม่หลับแล้ว ถ้ามนุษย์ใดยังไม่เห็นธรรมกาย ยังไม่เป็นธรรมกายมนุษย์นั้นยังหลับอยู่ มารมันยังกดหลับอยู่ ยังไม่ตื่นเลย บางทีตายเสียชาติหนึ่งยังไม่ตื่นเลย...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง รัตนสูตร วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

การให้ทาน

“...อันการให้ทานนี้แหละ ที่จะส่งเราให้ไปถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาล

ถ้าไม่ทำทานจะมีสุขยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้ เพราะไม่มีผลทานส่งให้ จะถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดมาในโลกมนุษย์ ถ้าเป็นคนจนเสียแล้ว เรา จะทำความดีให้เต็มส่วนเต็มที่ไม่ได้ เพราะว่าจะรักษาศีลก็รักษาไม่ได้ จะ เจริญภาวนาก็เจริญไม่ไหว เพราะเป็นคนจนเสียแล้ว จะไม่รักษาศีล เจริญ ภาวนา เพราะห่วงการงานต้องประกอบกิจการงาน การงานเหนียวรั้งไว้ ให้ไปทำการงาน จิตที่จะทำให้อยิ่งใหญ่ไพศาลในศีล ภาวนาก็ทำไม่ได้...”
(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง สุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

เจ้าของนั้นได้เนื้อ

“...ผ่านะเป็นวัตรธรรมดา เมื่อยอมเข้าไปแล้วเรียกว่าฝ้ายยอมฟาด เจ้าของมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา น้อมมาถวายพระสงฆ์ กาก ที่เจ้าของให้ณะเป็นกาก เจ้าของนั้นได้เนื้อไปเสียแล้ว

บุญกุศลติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ใสบริสุทธิ ดวงโตเท่าไหนแล้วแต่ศรัทธาของตน นั่นเจ้าของกลั่นเอาเนื้อเสียแล้ว เอา เปลือกให้แก่วิกข...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภาดา วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

บุญช่วย

“...เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอย่างไร? เราจะรักษาบุญอย่างไร? เพราะเราไม่เห็นบุญ เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดนิ่ง บังคับใจให้หยุดนิ่งว่า บุญของเรา มีอยู่ตรงนี้

ถ้าพอใจหยุดได้แล้ว และถูกส่วนเข้าแล้ว เราจะเห็นดวงบุญของเรา เห็นชัดเจนทีเดียว ถ้าเราไปเห็นดวงบุญเช่นนั้น เราจะปลื้มใจสักเพียงใด ย่อมดีอกดีใจเป็นที่สุด จะหาเครื่องเปรียบไม่ได้เลย ฉะนั้น จงพยายามอดสำห้เอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึงบุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปติดขัด สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วยนึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น

ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้รุกรานมา เบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้องใครมาช่วย ให้เอาใจหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดนิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอน ไม่ต้องสงสัย...”

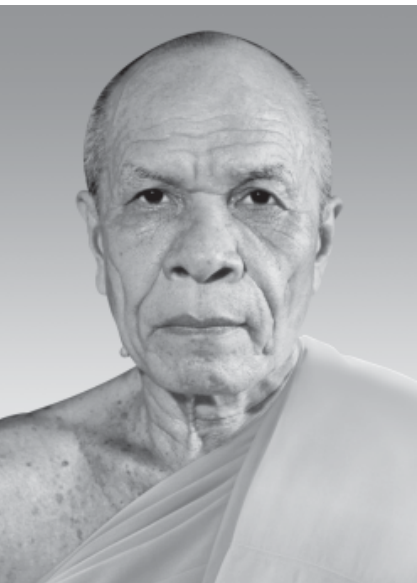
(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภา

๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๗)

หล่อรูปเหมือนทองคำ บุษาคุนพระมงคลเทพมุนี

.....

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) นับเป็น “มหาปูชนียาจารย์” ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ ที่ได้ค้นพบวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กลับคืนมาสู่โลกอีกครั้ง ซึ่งเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ เหนือกว่าการค้นพบความรู้ หรือสิ่งประดิษฐ์ใดๆ บนโลกใบนี้ แต่นับเป็นความโชคดีของมวลมนุษยชาติ ที่พระมงคลเทพมุนีนำคำสอนดั้งเดิมยุคพุทธกาลมาเผยแผ่ได้อย่างกระจ่างชัดที่สุด อย่างที่ไม่เคยมีบูรพาจารย์ท่านใดในอดีตได้เคยกระทำมาก่อน ด้วยคำสอนที่ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ซึ่งเป็น

หัวใจสำคัญของการปฏิบัติธรรมตามเส้นทางสายกลางจนเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน นับเป็นการค้นพบสรณะที่จะนำพาไปสู่ความหลุดพ้นจากห้วงแห่งอวิชชา ช่วยให้สามารถเอาชนะความโลภ ความโกรธ ความหลง และมุ่งตรงสู่เป้าหมายคือพระนิพพาน ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขอันเป็นนิรันดร์ได้อย่างแท้จริง

ดังนั้น ในวาระครบ ๑๒๔ ปี แห่งการบังเกิดขึ้นของพระมงคลเทพมุนี ตรงกับวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เหล่าศิษยานุศิษย์จึง

ขอเรียนเชิญผู้มีบุญทุกท่านร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำของพระมงคล-
เทพมุนี ณ วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี เพื่อประกาศคุณของ
มหาปูชนียาจารย์ ผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยคุณธรรมและคุณวิเศษอันไม่มี
ประมาณ โดยนำวัตถุธาตุอันบริสุทธิ์คือทองคำหนักกว่า ๑ ตัน นำมา
หล่อเป็นรูปเหมือนของท่าน ขนาดเท่าครึ่ง นำมาประดิษฐานไว้ภายใน
มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพื่อให้เหล่าศิษยานุศิษย์และชาวโลก ตลอด
จนอนุชนรุ่นหลัง ได้มีโอกาสเดินทางมากราบสักการะรูปหล่อทองคำ และ
ศึกษาประวัติชีวิตอันงดงามของท่าน อันจะก่อให้เกิดแรงบันดาลใจใน
การประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงสรณะภายใน และยังสันติภาพให้
บังเกิดขึ้นบนโลกใบนี้ด้วยอำนาจแห่งธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าไปอีกนานนับพันปี อันจะเป็นบุญกุศลอันยิ่งใหญ่อันเกิดจาก
การบูชาบุคคลที่ควรบูชา ซึ่งเป็นมงคลอันสูงสุดของชีวิต..

ปูชา จ ปูชนียานํ เอตมมงฺคลมุตตมํ
การบูชาบุคคลที่ควรบูชา เป็นมงคลอันสูงสุด

อานิสงส์การหล่อรูปเหมือนทองคำ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

๑. เป็นผู้ที่มีสัมมาทิฐิได้พบเจอแต่บัณฑิตกัลยาณมิตร เพราะบูชาบุคคลที่ควรบูชา
๒. ได้บังเกิดในปฏิรูปเทส และอยู่ในร่มเงาของ พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายไปทุกภพทุกชาติ
๓. เป็นผู้ที่มีกำลังใจและอานุภาพอย่างมหาศาล สามารถคุ้มครองตนให้พ้นอุปสรรคและภัยพาลต่างๆ ได้
๔. เป็นผู้ที่มีดวงปัญญาสว่างไสว ด้วยอำนาจของ กตัญญูตเวทิตา
๕. เป็นผู้เข้าถึงฐานะอันสูงส่ง เป็นที่รัก และ เกรงใจของมหาชนทั้งหลาย
๖. เป็นผู้เข้าถึงฐานะของความเป็นมหาเศรษฐี ผู้ ใจบุญ สมบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์สมบัติ
๗. เป็นผู้ที่มีสายบุญเชื่อมกับมหาบุรุษนิยาจารย์ ได้ ตามติดท่านสร้างบารมีไปทุกภพทุกชาติ
๘. ได้พึงสำเร็จในการเข้าถึงพระธรรมกาย และ ศึกษาวิชาธรรมกาย

ฯลฯ

บทสวดสรรเสริญ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

กัมกราบมนัสอ่อน
 นบองค์พระทรงญาณ
 เอกสงฆ์พระนาม “จัน-
 ทวยเทพมุนุษย์พรหม
 ท่านหวังวิมุตต์พ้น
 มุ่งสุดนฤพาน
 พลีชีพถวายศาสน์
 หยุดนึ่งสนิทใน
 ดวงธรรมสว่างล้ำ
 เห็นสุดตลอดสาย
 วิชาพระชาณุเชี่ยวชาญ
 ปราบสิ้นกิเลสราน
 รู้แจ้งกระจ่างจันต์
 หยุดนึ่งลุ่มรรคผล
 ยอมตายมิยอมแพ้
 กรำศึกทุกคืนวัน
 ใจท่านมิหวั่นไหว
 สร้างพระและคนดี
 ด้วยเดชะสรรเสริญ
 ขอพร “พระมงคล-
 อวยชัยมลายโสภ
 สบสุขเกษมศานต์
 รู้แจ้งพระธรรมมา
 เปี่ยมบุญญบารมี

วรจอมวิชชาจารย์
 ชินะบุตรชินาคม
 ทสโร” วิสุทธัสสม
 อภิวันทนากการ
 ชนะกลพญามาร
 อธิญาณพระนำชัย
 มุนินาถ ณ เพ็ญใส
 หฤทัย ณ กลางกาย
 พุทธรมกายพราย
 วรกายวิเศษศานต์
 มนะदैยพจญมาร
 อภิบาลมหาชน
 พระถวิลจะรวมพล
 อนุสนธิ์พระตันธรรม
 มนะแนมิแปรผัน
 สละพลันอุทิศพลี
 จะขยายพระศาสน์ศรี
 คุณะมีตลอดชนม์
 สุกเจริญพิพัฒน์ผล
 เทพมุนี” พิชิตมาร
 นิรโรคภัยพาล
 ธนจักรพรรดิมี
 ลุวิชชาพระชินสีห์
 สุขะสันต์นิรันดร์กาล ฯ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-974-06-2367-0

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

พระมหา ดร.สมชาย จานวฑฺฒโฒ

พระวิษณุ ปญฺญาทีโป

พระอารักษ์ ฌาณนารุกโข

พระสมุห์อำนวยการศักดิ์ มุนิสกโก

บรรณาธิการบริหาร

พระสมบัตินิ รุกขิตจิตฺโต

กองบรรณาธิการ

พระธีระ นาคธมฺโม

ระพีพรรณ ใจภักดี

วันชัย ภัทรโกมล

รัตเกล้า ลีเฉลิมวงศ์

น้ำผึ้ง พุ่มมาลี

บริบูรณ์ โนรีเวช

อรพรรณ วีระกุล

นุรี บุษปะเวศ

นรา บุษปะเวศ

วรรณภา พลกลาง

รักชนก ชนะพล

บุษบา ธาราสมบัตินิ

อรุณี พลกลาง

ผ่องศรี ทานาแซง

ปราณี ชัยพดุง

ออกแบบปก

จุลมนิ สุระโยธิน

ฝ่ายศิลปกรรม

จุลมนิ สุระโยธิน

ภัทรา ศรีวิสุธา

ศุภวิชญ์ เหล่าเลิศพงษ์

สุพัตรา ปัญญาแสง

พีระ แสงงาม

สิริพันธุ์ สมหารพันธุ์

โรงพิมพ์

เอส.เอ็ม.เค. พรินตติ้ง (วันที่พิมพ์ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐)

พระมงคลเทพมุนี
(สด จนฺทสโร)
หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ
ท่านนับเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่
ต่อมวลมนุษยชาติ
ด้วยการยอมเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ในการปฏิบัติธรรม
จนกระทั่งค้นพบคำสอนอันเป็นแก่นแท้
ของพระพุทธศาสนาที่ได้เลือนลางหายไป
หลังพุทธปรินิพพาน
ซึ่งท่านได้รื้อฟื้นวิธีการปฏิบัติธรรมดั้งเดิม
เหมือนเมื่อครั้งพุทธกาล
และนำมาเผยแผ่
อย่างกระฉ่างชัดที่สุด
ด้วยคำสอนที่ว่า
“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

